

1.

10. května 2010

Úplně první obraz, který jsem si z toho večera zapamatovala, byl černý fiakr tažený dvěma ryzáky, jejichž ohnivá srst přitahovala veškeré světlo pouličních svítlen. Když spřežení vjelo do rue de la Tour-des-Dames, bylo jen přede hrou starodávného námětu, po němž toužil Louis. Z fiakru s hlasitým smíchem vystoupil hrozen mužů v redingotech a cylindrech. Jeden z nich minul stupátko a natáhl se jak široký tak dlouhý na chodník.

Když jsem se blížila k paláci slečny Marsové, měla jsem dostatek času detailně obdivovat sofistikované toalety, které měli hosté na sobě. Kromě mě – Louis mě na nic neupozornil, jen mě poprosil, abych přišla jako jediný host do našeho nového domova přesně ve dvaadvacet hodin – na sobě sice všichni měli kostýmy z období romantismu, ale někteří je zpestřili doplňky z následujících desetiletí.

Přede mnou po dlážděné ulici přecupitalo několik žen v růžových nabíraných šatech, končících těsně nad kotníky, s krátkými rukávy a hlubokým výstřihem, v němž pyšně ukazovaly svá půvabná ramena, šťastné, že mohou nosit tak krásné kostýmy.

Komorník, jenž na mě čekal u vchodu v nádherné livreji a se svícnem v ruce, jen znásobil můj pocit, že se jedná o výpravu do minulosti. Museli ho upozornit, že přijdu sama a že na sobě nebudu mít večerní *dress code*, protože mě oslovil jménem.

„Dobrý večer, slečno. Jste Elle, vidíte?“

„Ano.“

„Vaše šaty na vás čekají v šatně po vaší levici,“ ukázal a ustoupil, aby mě nechal projít.

„Děkuji.“

„Pomohou vám je obléknout.“

Uvnitř, kde už se to hemžilo pány v jednotných černých fracích a dámami v pestrých šatech, se mě ujala mladá žena s černými vlasy, jejichž kudrny jí splývaly přes uši. Vůbec mi neposkytla čas najít pána domu.

I když interiér byl jen spoře osvětlen svíčkami, uvědomila jsem si, jak je krásně zařízený a dokonale zrekonstruovaný podle originálu. Jak jsem mohla posoudit, výsledek stál Louise několik let trpělivosti a celý jeho majetek. Dal se v něm rozpoznat neopompejský styl sousedního paláce Duchesnoisových, tady však byl rafinovaně dovedený k dokonalosti. I ten nejmenší květinový vlys byl ozdobený jemnou zlatou linkou a všude na stropěch visely girlandy a reprodukcce antických hudebních nástrojů, lyr, aulos a harf, se sedícími ptáky z ráje. Od mé poslední návštěvy se ještě pár detailů, pár tahů štětcem a kartáčkem změnilo.

„Líbí se ti to?“

Zrovna jsem si oblékala úzký růžový korzet, který pro mě Louis vybral pod saténové šaty stejné barvy, když se u mého

ucha ozval jeho teplý hlas. S ním ke mně zavanula vůně vanilky a levandule, kterou jsem už důvěrně znala, vážala se k tolika vzpomínkám a byla příslibem tolika rozkoší. Cítila jsem jeho dech na neposlušných kadeřích, které mi z umně načesaného drdolu sklouzly dolů na krk. S Louisem Barletem jsem žila už několik měsíců, ale stále dokázal pouhou přítomností rozechvít celé mé tělo, mého ducha i nejtajnější myšlenky. Ještě pořád jsem se chvěla, když mi na rameno položil svou něžnou ruku. Cítila jsem, jak pálí.

„Pověz...“ trval na svém. „Jak se ti to líbí.“

Mluvil o mých šatech, o renovaci našeho bydliště, o všech těch dokonalých detailech, nebo o večírku a o té nejextravagantnější kolidaci, o jaké jsem kdy slyšela?

„Ano, je to nádhera.“

„Ještě počkej... Tohle je teprve začátek.“

Otočila jsem se k němu jako panenka a on k příslibu připojil ještě i tělo. Konečně jsem ho spatřila. Stál přede mnou hrdě, jak jsem mu to dovolovalo zraněné koleno, působil mimořádně elegantně a byl dokonalou reinkarnací svých romantických chimér. Měl na sobě kostým dandyho, tmavomodrý a perfektně ušitý redingot, zlatou vestu, hedvábím protkávaný šátek, krémové kalhoty a boty s psími dečkami.

Přečetl si v mých očích, jak mě fascinuje, a okamžitě to uvedl na pravou míru:

„Samozřejmě nemluvím o sobě... Ale o všem, co tě tady čeká.“

Když jsem viděla jeho bezelstné nadšení, okamžitě jsem si vzpomněla na jeho bratra. Zdržela jsem se však všech poznámek a pod-

pořila jsem ho nejprve úsměvem, pak polibkem, potom dalším polibkem a citové výlevy jsem ukončila úklonou.

„Chápu, mylord.“

V posledních měsících jsem akceptovala všechny fantazie, které pro nás vymyslel, nikdy mi nevadily a nevyhýbala jsem se jim. Jestliže jsme z Hotelu des Charmes vycházeli jen zřídka, neznamenalo to, že jsme zůstávali jen v našem milovaném Josephinině pokoji číslo jedna. Podle chuti a nálady mě Louis vodil do pokojů pojmenovaných po ostatních kurtizánách, slečně Deschampsově, Kitty Fisherové, Coře Pearlové, Valtesse de la Bigne a Lianě de Pougy, a tam se se mnou miloval.

V každém z těch pokojů jsem si musela zvykat na hromadný sex. Ne snad že by mě Louis půjčoval jiným rtům a jiným rukám nebo že by se můj vzácný milenec věnoval jiným ústům, ale všude vládla atmosféra vydrážděné sexuality. Zjistila jsem, jaká je to rozkoš, milovat se před cizíma očima, v blízkosti cizích těl, v souladu s jinými pohlavími, která si rovněž přicházela nabrat z tohoto tyglíku nezbytnou pohonnou hmotu pro svá vlastní potěšení. Z nenasytných milenců jsme se proměnili v libertiny, hladově toužící po voyerismu bez jakéhokoliv omezení. Ale nebylo v tom nic perverzního. Páry, které s námi sdílely lože, byly jen přirozeným pokračováním slavných kurtizán a jejich dávných milenců.

Dvě slečinky přešly s rádoby polekaným štěbetáním halu. Měly holé zadečky a na sobě měly pouze korzety. Hned za nimi kráčely dvě upjaté staré panny jako gardedámy. Pochopila jsem, že noci

v Hotelu des Charmes byly jen obyčejnou předehtou. Velké představení se konalo tady a tento večer.

„Vězte, madam, že dnes máme 21. března 1827,“ řekl Louis a přerušil mé nemravné fantazírování.

„Výborně,“ odpověděla jsem a přistoupila tak na jeho hru. „A proč zrovna tohle datum?“

„Protože je to den, kdy Anne-Françoise Boutetová, alias slečna Marsová, inaugurovala tuto antickou vilu, nově zařízenou Viscontim.“

„Luchinem... Viscontim?“ podivila jsem se, ale sama jsem svému anachronismu nevěřila.

„Miláčku,“ řekl mi Louis laskavě a znovu mi vtiskl elektrizující polibek na krk. „Je rok 1827. Jedná se o architekta Louise Viscontiho a nikoliv o režiséra Luchina...“

Nasadil ten nejslavnostnější tón a širokým gestem, v němž se odrážela veškerá jeho pýcha, obsáhl celý prostor. Nepochybovala jsem, že i kdyby práce skončily dřív, chtěl by tato dvě data spojit napříč staletími. Ale musel trpělivě čekat další dva měsíce.

„No a? Ty chceš ten její nádherný večírek zopakovat?“

„Přesně tak!“

Po těch slovech zabubnoval holí o podlahu. Neznala jsem ji, její rukojeť končila císařským orlem.

„Představ si ten nejnádhernější maškarní bál z první poloviny devatenáctého století,“ řekl pateticky, jako by sám byl součástí té slavné minulosti. „Je tady celá pařížská smetánka, princové, markýzové, cizí velvyslanci, a to nepočítám spoustu umělců ze zdejší čtvrti: Sandovou, Chopina, Musseta, Berlioze, Delacroixe, Scheffera...“

„Dobře, ale co je na tom večírku tak výjimečného? Takových bálů se tenkrát musela pořádat spousta, ne?“

„Pojď, ukážu ti to.“

Chytil mě za ruku, a ačkoliv moje mladá kostymérka mi právě do drdolu à la madam Sévigné zapichovala poslední sponku, neměla jsem na výběr a musela jít za ním. Byl tak nadšený, že pro tuto chvíli úplně zapomněl kulhat.

Když jsme vešli do velké haly, v níž se večírek konal a jejíž tři prosklené stěny vedly do anglické zahrady, ukázal mi na jedné straně bohatě zásobený bufet a na druhé taneční parket, na němž několik kostýmovaných párů zkoušelo čtverylku, kterou hrál malý komorní orchestr v opačném rohu.

„Nevšimla sis ničeho?“

„Je mi líto, ale ne...“

„A přesto tu chybí jeden velmi důležitý prvek.“

„Opravdu? A jaký?“

„Musím tě uvést do obrazu té doby,“ řekl Louis zapáleně. „Na každém večírku se stalo pravidlem, že se do salonku umístily hrací stolky pro muže. Páni si jednou dvakrát zatančili s dámami a pak se vytratil do vedlejší místnosti a tam se oddávali své skutečné vášni. Zatímco jejich družky tančily, povídaly si a zobaly dobroty, jejich muži hráli *jacquet* nebo *farao*. Ale 21. března 1827 to tak nebylo. Ten večer ne. Slečna Marsová jim tu zábavu nedopřála.“

„Dobře... Ale co se tu stalo tak zajímavého, že to pánům zabránilo v hraní?“

„Ten večer se totiž zabývali jen vámi, dámy. Můžeš mi věřit, byla z toho málem revoluce.“

Aby lépe ilustroval svá slova, odvedl mě do sousedního salonku, jenž se měl brzy proměnit v naši jídelnu. Tam, na obrovském starožitném koberci, jehož cenu jsem si vůbec neodvažovala odhadnout, ležely velké polštáře, široké skoro jako matrace, a na nich už souložilo několik párů. Jejich kostýmy se válely všude kolem.

Okamžitě jsem mezi nimi poznala duo performerů, kteří mi během mé druhé schůzky s Louisem v Hotelu des Charmes poskytli tolik rozkoše. Oba mi teď připadali drobnější než na ploché obrazovce, ale zato mnohem uvolněnější. Jejich orální sex byl díky jejich proporcím harmoničtější a mnohem víc vzrušující a fascinoval diváky opírající se o zed.

„Hm...“ komentovala jsem to potichu. „Ale nejsem si jistá, že v té době se pánové s přítelkyněmi v krinolínách milovali tímto způsobem.“

„To se mylíš. Večírky často končily takhle. Jako dnes večer.“

Před našima očima se objevil další pár a já jsem zjistila, že ona je tou sošnou mulatkou z Krásek noci, která mě přivedla k orgasmu rukojetí vějíře. Přejmenovala jsem si ji na Liánu.

„Kdo je to?“ zeptala jsem se a ukázala jsem na ni hlavou.

Zdálo se, že Louise moje otázka pobavila, protože se chápavě usmál.

„Myslím, že vy dvě se už znáte.“

„Ano,“ přitakala jsem a nedokázala jsem přitom skrýt rozpaky. „Ale jen jsem se chtěla zeptat, jak se jmenuje.“

„Salomé.“

Přejela jsem pohledem všechny zúčastněné. Kdo tihle lidé byli? Patřili k Louisovým nejbližším přátelům? Koho ještě poznám podle

postavy, údu nebo oblosti ňader? Měl Louis skutečné přátele, nebo to všichni byli jen prostředníci jeho zhýralosti, stejně jako on byl nástrojem plánů svého bratra?

Během našeho dobrovolného odloučení od světa chodil Louis pryč jen zřídkka, na večere nebo koktejly, na něž jsem neměla chuť ho doprovázet. Já jsem takové chvíle věnovala Sophii, kterou jsem v té době hodně zanedbávala. Nikam jsme nechodili spolu. Ani za přáteli, ani na koncert. Celým tělem a duší jsme se věnovali naší lásce. Nechtěli jsme udržovat žádné konvenční vztahy, ale dnes večer se mi zdálo, že takové vztahy přece jen existují. Až do této doby jsme byli jen milenci, teď se z nás ze společenského hlediska stal pár. Ale jak jsem se mohla přesvědčit, Louis se snažil zbavit nás i společenských konvencí.

Louisova jemná a pevná ruka mě náhle uchopila kolem pasu, sevřeného v korzetu, přitiskla mě k sobě a jeho pohled mi pronikl do očí.

„Jsi nádherná.“

„Díky. Vám to také sluší.“

Tvářila jsem se, že si ho znovu prohlížím od hlavy k patě.

Nádherná! David by jiný superlativ nepoužil, ale mladší z bratrů Barletových se mi mohl klidně vkrádat do snů nebo by mi mohl připomínat jakýkoliv výraz. Pro mě to byla definitivně ukončená kapitola, stín, který jsem sotva vnímala a jenž se v našich hladových nocích postupně vytrácel.

Přesto však neuběhl jediný den, kdy bych nemyslela na svatbu. Na jinou svatbu. Na svazek založený na mnohem hlubších vztazích,

kteřé časem a vzájemnou blízkostí ještě rozkvetly a neomezovaly se už jen na naplnění mých dětských snů. Louis nebyl jen bohatý, nedisponoval jen svou obrovskou mocí svůdníka, ale během našich dlouhých vysilujících odpolední jsem v něm našla spoustu jiných kladů. V žádném případě nebyl ideál. Byl nečitelný a složitý, a život, jenž mi nabízel, se nepodobal cestování v první třídě, ve vzduchoprázdně a bez jakýchkoliv emocí, které by mi nabídlo spoluzítí s Davidem.

Louis ukázal na poslední volný polštář, jemně mě přitáhl k této improvizované posteli a rukou v rukavici si přitom rozepínal úzký redingot.

„Ne, počkej...“ snažila jsem se ho zadržet.

„Proč? Necítíš se dobře?“

„Ne...“

„Mám je vyhnat?“

„Vůbec ne,“ odpověděla jsem s úsměvem, „v tom to není.“

Zdáló se, že žádný z přítomných milenců náš dialog nezaslechl. Všichni se po svém věnovali rozkoším, používali ústa, pohlaví a ruce, a svým sténáním, jež se slévalo do jediného zvuku, připomínali měnící se pohyblivé sirény.

„Tak co se ti nelíbí?“ zeptal se Louis.

Jestli mě od našeho prvního setkání něčemu naučil, tak pohrdat konvencemi. Vysmívat se pravidlům a měnit zákony jménem naší rozkoše, již jsme si dopřávali, kdykoliv se nám to líbilo. Tuto filozofii nastolil v našem pokoji. Připomínalo to bonboniéru po okraj naplněnou naší rozkoší. Ale v životě to bylo něco jiného. Nemohli jsme to vykřikovat tváří v tvář světu.